

Kr. aarlig. Færgerne dernede ejes som bekendt af Amtskommunen, og det vil altsaa ses, at Bilerne ogsaa ad den Vej kommer til at støtte det offentlige, for de forandrer hverken Forøgelse af Materiel eller Forøgelse af Betjening.

Det vil ses, at der her har maattet betales en Afgift paa 40 000 Kr. til det offentlige, forinden der kan blive noget til de almindelige Udgifter. I øvrigt tror jeg, at man i nogen Maade forskellige Steder har forset sig paa Rutebilerne. Ved Kallehave er der foretaget en Optælling af, hvor mange der kommer med privat Bil og befordres videre med Skib til Stege, hvor mange der kommer med Rutebiler, og hvor mange der kommer paa anden Maade. Det viste sig, at 200 rejsende kom med Bane, 100 med Rutebil, men 4 000 i private Biler eller i Lastbiler, monterede som Personbiler. For øvrigt kan selv — jeg havde nær sagt den bedste Følelse — undertiden komme til at kolliderer med dette. I en Egn her i Landet, hvor man havde en betrængt Privatbane — det er jo ikke noget helt ualmindeligt —, blev interesserede indenfor Kommunen og andre enige om at afholde et Møde for at drøfte, hvad Kommunen kunde foretage sig for at ophjælpe Banen, give den forøget Indtægt og forøge dens Udviklingsmuligheder. Der samledes saa halvandet Hundrede brave Mænd til dette Møde, men hvordan kom de derhen: jo, 3 af dem rejste med Bane, de øvrige kom med Rutebiler og Selvejerbiler. Altsaa selv i saadanne Tilfælde kan Naturen gaa over Optugtelsen.

Vejsliddet er jo et af de Momenter, som er kommet med ind i disse Overvejelser. Jeg har aldrig hævdet den Anskuelse, at Bilerne alene foraarsager alt Vejsliddet; det er naturligvis heller ikke blevet hævdet, men man har været tilbøjelig til at tillægge dem den væsentligste Del. Jeg tror, at hvis det var gørligt at holde Hestekøretøjer for sig og Biler for sig, blev det værst for dem, der kørte med Heste. Jeg har de bedste Eksempler paa det fra Sukkerroegnene i Nærheden af Saftstationer, hvor Vejen er overfladebehandlet, og hvor der om Efteraaret bliver kørt med store Læs; dér bliver Vejene opkørt, men paa Egne, hvor man ikke kører med Sukkerroer, kan Vejene holde. Jeg føler mig forvisset om, at hvis man fik en god Overfladebehandling af Vejene, og der kun blev kørt med Automobile, saa at de smalsporede Vogne ikke kom der, vilde Vejene ikke blive ødelagt. For øvrigt har vi et Eksempel herpaa fra

Møn. Vi har nemlig et Sted ude ved Møns Klint en kort Vejstrækning, hvor der kun maa køre Vogne med Gummiringe — det siges, at det er det eneste Sted i Danmark —, og der findes ingen bedre Vej, til Trods for at det er den Vej, man har de mindste Udgifter paa.

Jeg har kun villet anføre disse Eksempler for, som jeg allerede har nævnt, at drage Paralleller, og for at der ved de Afgørelser, som skal træffes i Henhold til § 8 og § 9, maa blive taget alle berettigede Hensyn, saa at alle de lokale Interesser saa vidt muligt kan imødekommes. Jeg ved meget vel, at Rutebilkørsel ikke er filantropiske Foretagender, men at Rutebilerne naturligvis har deres økonomiske Interesser at varetage, men da de har tiltraadt Bestemmelserne i § 9, vil der ikke være nogen Anledning for mig til at komme nærmere ind derpaa.

Hermed skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag.

Laursen: Der er sikkert Enighed fra alle Sider om, at Lovgivning paa dette Omraade er en Nødvendighed, fordi alle Samfærdselsmidler maa ind i en regelret Gænge af Hensyn til Befolkningen. Jeg skal forudskikke den Bemærkning, at jeg betragter det foreliggende Lovforslag som et brugeligt Forhandlingsgrundlag — højere kan jeg ikke komme, da jeg mener, der er flere Ting, som trænger til nøjere Prøvelse.

I § 1 anføres, hvilken Kørsel der falder ind under Lovens Bestemmelser, nemlig Omnibuskørsel med Motorkøretøjer, hvad enten disse benævnes Omnibusser, Kaperovogne, Turistvogne eller andet, og endvidere Fragtmandskørsel, hvorved forstaaes Kørsel med Motorkøretøjer i Rute mellem bestemte Endepunkter.

I § 2 bestemmes, hvornaar der kan gives Tilladelse til saadan Kørsel. Tilladelsen gives af de Myndigheder eller private, som ejer Vejene, og det forekommer ogsaa mig ret og rimeligt, at Vejejerne i hvert Fald til en vis Grad maa bestemme, hvad der maa færdes paa Vejene — den endelige Tilladelse skal dog i Tilfælde af Uenighed gives af Ministeriet efter Indstilling fra et Nævn. Naar jeg finder det rimeligt, at Vejejerne — Kommunalbestyrelser og Amsraad — skal give Tilladelsen, er det ogsaa, fordi jeg mener, at disse lokale Myndigheder har Kendskab til de stedlige Forhold og Samfundets Tarv i de paagældende Egne; i al Almindelighed er det min Opfattelse, at der ved denne